

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 73/03

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. mája 2003 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Daniela Švábyho prerokoval prijatú sťažnosť Z. M., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. Č., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 236/96 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 236/96 p o r u š i l právo Z. M., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 236/96 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Z. M. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 70 000 Sk (slovom sedemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Z. M. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13 200 Sk (slovom trinásťtisícdivesto slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. J. Č., č. účtu 4001064805/3100, vedený v Ľudovej banke, a. s., pobočke Bratislava, do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 2. apríla 2003 sp. zn. I. ÚS 73/03 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Z. M., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 236/96.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala v apríli 1996 na Okresnom súde Bratislava IV (pôvodne na Obvodnom súde Bratislava IV) návrh proti odporcovi I. M. o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Konanie je vedené pod sp. zn. 6 C 236/96 a do dňa podania jej sťažnosti ústavnému súdu toto konanie nebolo právoplatne skončené.

Podľa názoru sťažovateľky postupom Okresného súdu Bratislava IV dochádza v danej veci k prietahom v konaní napriek tomu, že ohľadom predmetnej veci vyčerpala aj právne prostriedky nápravy tým, že na prietahy v konaní podala sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov.

Podaním z 5. marca 2003 sťažovateľka prostredníctvom svojho zvoleného právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom svoju sťažnosť doplnila a nasledovne upresnila:

„V apríli r. 1996 som podala na Okresnom súde Bratislava IV návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov proti odporcovi I. M. Konanie sa vedie na Okresnom súde Bratislava IV pod čís. 6 C 236/96 a doteraz nie je skončené. Podľa mojich záznamov prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo dňa 24. 11. 1998. Nasledovali viaceré pojednávania, na ktorých súd uskutočňoval dokazovanie o skutkových okolnostiach návrhu. Po pojednávaniach, ktoré sa uskutočnili v roku 2000, nasledovala dlhšia prestávka. V októbri 2001 som podala sťažnosť na prietahy v konaní k predsedkyňi okresného súdu. Predsedkyňa súdu zasiahla, pretože 27. 11. 2001 sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie. Predsedkyňa súdu v odpovedi na moju sťažnosť priznala prietahy v konaní. Na pojednávaní dňa 27. 11. 2001 sudca nariadil znalecké dokazovanie z odboru stavebníctva na hodnotu garáže, ktorá patrí do BSM. Odvtedy okresný súd nekoná a nedostala som ani žiadne upovedomenie zo súdu o ustanovení znalca.

Po rozvoze môjho manželstva som sa ocitla v sociálnej nepriaznivej situácii s dcérou Sandrou. Bývali sme v starom jednoizbovom byte približne šesť rokov. Dcéрка bola neustále chorá, trpela na respiračné choroby, angínu a pod. Jej neuspokojivý zdravotný stav bol vo veľkej miere ovplyvnený práve nevyhovujúcimi bytovými podmienkami. (...) Nevyhovujúce sociálne pomery a zdravotný stav dcéry sa odrazili aj na mojom zdravotnom stave. Nervová záťaž, vyplývajúca z nedostatku spánku, neustálych chorôb dcéry, nemožnosti urýchliť riešenie našej sociálnej situácie aj s ohľadom na pomalý priebeh súdneho konania, priviedli aj mňa do zlého zdravotného stavu. Momentálne sa liečim na psychiatrickom oddelení Železničnej polikliniky v Bratislave.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil, že: *„nečinnosťou Okresného súdu Bratislava IV v konaní 6 C 236/96 bolo porušené ústavné právo sťažovateľky na súdnu ochranu bez prietahov. Ústavný súd prikazuje Okresnému Bratislava IV, aby vo veci bez prietahov konal a rozhodol. Ústavný súd priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 70.000,- Sk“.*

V rámci prípravy pojednávania sa na základe žiadosti ústavného súdu k opodstatnenosti prijatej sťažnosti (ďalej len „sťažnosť“) písomne vyjadrili obaja účastníci konania: Okresný súd Bratislava IV, zastúpený predsedníčkou JUDr. M. Č., listom z 28. apríla 2003 Spr. 3173/03 a sťažovateľka, zastúpená svojím právnym zástupcom, stanoviskom z 12. mája 2003.

Predsedníčka Okresného súdu Bratislava IV vo svojom vyjadrení uviedla chronológiu úkonov vykonaných v predmetnej veci a na záver dodala, že:

„S poukazom na vyššie uvedené musím s poľutovaním konštatovať, že vo veci sú prietahy. Nečinnosť súdu a prietahy vo veci sú ako subjektívneho charakteru, tak objektívneho charakteru. Objektívna príčina prietahu v konaní spočíva najmä v štádiu prípravy pojednávania, keď od podania návrhu na súd (11. 4. 1996) bol vo veci prvý úkon až dňa 10. 4. 1997. Túto nečinnosť súdu odôvodňujem vysokým nápadom vecí na súd, nedostatočným personálnym obsadením sudcov na tunajšom súde, ako aj z dôvodov, že sudca vybavuje veci podľa poradia, ako napadli na súd, resp. oddelenia. (...) Zároveň oznamujem, že netrváme na ústnom pojednávaní v predmetnej veci.“

K vyjadreniu predsedníčky okresného súdu prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažovateľka zaujala nasledovné stanovisko:

„Okresný súd Bratislava IV vo svojom vyjadrení zo dňa 28. 4. 2003 potvrdzuje prietahy v súdnom konaní 6 C 236/96, ktorého som účastníčkou. Vyjadrenie zachytáva správne priebeh uvedeného súdneho konania s jednou výnimkou. Vo vyjadrení súdu sa uvádza, že pojednávanie určené na deň 6. 2. 2001 bolo odročené pre neprítomnosť navrhovateľky na neurčito, za účelom zisťovania jej pobytu. To je síce fakticky správne, ale moju neprítomnosť na pojednávaní dňa 6. 2. 2001 zapríčinil súd. Od februára 1997 do septembra 2002 som bývala, aj som bola prihlásená na adrese trvalého pobytu v Bratislave, Závacká ul. 18. Na túto adresu som nedostala predvolanie na pojednávanie dňa 6. 2. 2001 pravdepodobne preto, že kancelária Okresného súdu Bratislava IV napísala nesprávne moju adresu na predvolanie na pojednávanie. Z toho dôvodu som sa nezúčastnila na pojednávaní.“

Navrhujem, aby Ústavný súd mojej sťažnosti vyhovel. Netrvám na ústnom pojednávaní vo veci. Navrhujem, aby mi súd priznal aj náhradu trov právneho zastúpenia“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu dotknutého súdneho spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vo veci návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 6 C 236/96:

Dňa 11. apríla 1996 podala sťažovateľka na bývalý Obvodný súd Bratislava IV, v súčasnosti Okresný súd Bratislava IV návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a o vydanie vecí.

Dňa 9. mája 1996 sťažovateľka oznámila okresnému súdu svoju adresu v Českej republike.

Dňa 25. februára 1997 sťažovateľka oznámila okresnému súdu svoju novú adresu v Bratislave a novú adresu odporcu.

Dňa 7. apríla 1997 vyzval okresný súd sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku v sume 500 Sk, ktorú sťažovateľka uhradila 13. mája 1997.

Dňa 5. júla 1997 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby oznámila súdu hodnotu vecí, vydania ktorých sa domáha, za účelom zaplatenia súdneho poplatku z týchto hodnôt.

Dňa 9. septembra 1997 bola okresnému súdu vrátená zásielka s uvedenou výzvou súdu, pretože bola adresovaná na nesprávnu adresu (na Závadskú ul. 8 v Bratislave, a nie na

Závadskú 18 v Bratislave). Ani ďalšie dve tieto opakované prípisy neboli adresované na správnu adresu sťažovateľky.

Dňa 12. februára 1998 bola výzva sťažovateľke, aby oznámila súdu hodnotu vecí, vydania ktorých sa domáha, doručená na správnu adresu. Sťažovateľka odpovedala na tento prípis 17. februára 1998.

Dňa 11. marca 1998 okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku v sume 6 400 Sk. Výzvu prevzala sťažovateľka 2. júna 1998 a uvedenú sumu uhradila 10. júna 1998.

Dňa 7. septembra 1998 zaslal okresný súd predmetný návrh na vyjadrenie odporcovi, ktorý podal svoje vyjadrenie 23. septembra 1998 a súčasne oznámil okresnému súdu aj svoju novú adresu na doručovanie pošty (M. Marečka č. 7, Bratislava).

Dňa 24. novembra 1998 sa uskutočnilo vo veci prvé pojednávanie, ktoré bolo odročené na 12. január 1999 pre neprítomnosť odporcu, ktorému okresný súd doručil predvolanie na nesprávnu adresu.

Dňa 12. januára 1999 sa uskutočnilo vo veci druhé pojednávanie, ktoré bolo odročené na 16. február 1999 pre neprítomnosť odporcu, ktorému bola uznesením č. k. 6 C 236/96-33 uložená poriadková pokuta v sume 1 000 Sk.

Dňa 22. januára 1999 podal odporca odvolanie proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty.

Dňa 11. februára 1999 vydal okresný súd vo veci uznesenie sp. zn. 6 C 261/97, ktorým konanie v časti vydania veci zastavil.

Dňa 16. februára 1999 sa vo veci uskutočnilo v poradí tretie pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 1. júla 1999 sa uskutočnilo vo veci v poradí štvrté pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom výsluchu svedkyne v Českej republike.

Dňa 2. mája 2000 sa uskutočnilo vo veci v poradí piate pojednávanie, ktoré bolo odročené s tým, že po skončení práceneschopnosti zákonného sudcu bude určený nový termín pojednávania.

Dňa 6. júla 2000 sa uskutočnilo vo veci v poradí šieste pojednávanie, ktoré bolo odročené na 10. október 2000 s tým, že rodičia sťažovateľky budú vypočutí dožiadaným súdom v Českej republike.

Dňa 28. septembra 2000 sa vrátila návratka z Okresného súdu Svitavy, ktorý mal ako dožiadaný súd vypočuť rodičov sťažovateľky.

Dňa 10. októbra 2000 bolo vo veci v poradí siedme pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že pokračujúce pojednávanie bude vytýčené po dôjdení spisu z Českej republiky.

Dňa 21. septembra 2000 Okresný súd Svitavy prevzal dožiadanie o výsluch svedkov.

Dňa 16. októbra 2000 sa spis vrátil z Okresného súdu Svitavy.

Dňa 6. februára 2001 sa uskutočnilo vo veci v poradí ôsme pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť sťažovateľky, u ktorej bola závada v doručení predvolania.

Dňa 27. novembra 2001 sa uskutočnilo vo veci v poradí deviate pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania na zistenie hodnoty garáže a hnuteľných vecí.

Dňa 8. októbra 2002 sťažovateľka oznámila okresnému súdu zmenu svojej adresy .

Dňa 16. apríla 2003 bolo vyhotovené uznesenie č. k. 6 C 236/96-92 o ustanovení znalcov na vypracovanie znaleckých posudkov na určenie hodnoty nehnuteľnosti, ako i hnuteľností konkretizovaných v tomto uznesení.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa zásadne naplní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (II. ÚS 79/97, I. ÚS 3/00). Podľa týchto kritérií posudzoval ústavný súd aj predmetnú vec.

Predmetom konania na okresnom súde je rozhodovanie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Ústavný súd uznáva, že ide o konanie, ktoré je svojou povahou náročné na dokazovanie - zistenie skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie o merite veci, avšak vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho priebehu a doteraz dosiahnutých výsledkov ústavný súd konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by zdôvodňovali existujúci viac ako sedemročný priebeh konania jeho zložitost'ou.

Pokiaľ ide o druhé kritérium, teda správanie sťažovateľky, ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by ho bolo možné považovať za také, ktoré by zapríčiňovalo zbytočné prietahy v konaní. Sťažovateľka postupovala vždy v intenciách pokynov okresného súdu a v podstate riadne a včas plnila výzvy uvedeného súdu.

Pokiaľ ide o tretie kritérium (postup súdu), ústavný súd zamerlal svoju pozornosť predovšetkým na obdobie od 11. apríla 1996 do 12. januára 1999, keď okresný súd po dobu 33 mesiacov okrem výziev na zaplatenie trov konania, doručenia návrhu odporcovi na vyjadrenie (aj to po jednom roku) a nariadenia jedného pojednávania (24. novembra 1998), na ktoré nebolo doručené predvolanie odporcovi na správnu adresu, nevykonal vo veci žiadne úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania.

Zo zistenia ústavného súdu ďalej vyplýva, že nečinnosť okresného súdu pretrvala aj od 16. októbra 2000 do 27. novembra 2001 po dobu 13 mesiacov a od 27. novembra 2001 do 16. apríla 2003 bol okresný súd nečinný ďalších 16 mesiacov.

Podľa názoru ústavného súdu práve uvedené obdobie celkove 5 rokov a 2 mesiacov nečinnosti Okresného súdu Bratislava IV, a to bez akýchkoľvek zákonných dôvodov, malo rozhodujúci vplyv na zdĺhavosť namietaného konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že uvedená nečinnosť okresného súdu je porušením základného práva sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov .

Uvedený postup okresného súdu nemôže odôvodniť ani tvrdenie predsedníčky okresného súdu, že na prietahy v tejto veci mal vplyv aj celkový počet nevybavených vecí na okresnom súde.

Podľa názoru ústavného súdu nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, že sa za tým účelom prijali včas a adekvátne opatrenia (mutatis mutandis I. ÚS 39/00, I. ÚS 55/02). Okresný súd vo svojom stanovisku neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, že v danej veci ide o takýto prípad.

Ústavný súd už tiež vyslovil, že je vecou štátu a organizácie práce súdov, aby za situácie, ak tomu nebráni žiadna zákonná prekážka, nedochádzalo k zbytočným priet'ahom v konaní. Uplatnenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov nemôže byť zmarené len preto, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov súdu na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty (II. ÚS 52/99).

Povahu objektívnych príčin možno priznať právnym udalostiam, ale uplatnenie ústavou zaručeného práva sa nemôže zmarit' nenáležitým správaním štátnych orgánov, ktoré v mene štátu zabezpečujú uplatnenie práv zaručených ústavou (II. ÚS 64/97).

V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (I. ÚS 10/98).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 6 C 236/96 konštatoval porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, tak ako jej ho garantuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

V dôsledku konštatovania zbytočných priet'ahov v predmetnej veci ústavný súd považoval za potrebné v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázať okresnému súde konať v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) upravujúcimi priebeh konania, tak aby nedochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľky. Podľa § 100 ods. 1 OSP len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Podľa § 6 OSP v konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie ako náhradu

nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uplatnila a odôvodnila aj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 70 000 Sk.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd z ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s prihliadnutím na všetky okolnosti zakladajúce namietané porušenie označeného základného práva, a tiež podľa zásad spravodlivosti uznal za odôvodnené priznať sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v požadovanej výške 70 000 Sk.

Sťažovateľka si napokon uplatnila aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je odôvodnená aplikácia ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, preto priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia vyčíslenú tarifnou odmenou podľa § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ktoré si vyžiadalo tri úkony (prevzatie a príprava zastúpenia, doplnenie a spresnenie sťažnosti a zaujatie stanoviska k vyjadreniu okresného súdu) po 4 270 Sk a tri paušálne náhrady po 130 Sk, t. j. celkom v sume 13 200 Sk, ktoré je okresný súd povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2003